

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

De applicatione Missæ contra voluntate superioris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

peccatum v. g. mendacij, quia, iam, pro pena ipsi debita satisfecit. Adde quod solutio ex natura sua supponit debitum, cum non possit intelligi aliquid solvi, nisi prius intelligatur aliquid deberi. His positis, sic urgetur ratio. Cum possit evenire in casu nostro, quod ille, qui cras oblaturus est stipem, vel est cras moriturus, illa Satisfactio non indigeat, non potest quid pro illo nunc solvi. Præterea, si nunc non indigeat, contingat verò, quod indigeat, quando petet Missam, vel quando morietur, sanè tunc frustrabitur solutio, quæ cum in potestate Sacerdotis non remanserit, ut omnes docuerunt *num. 2.* non poterit à Sacerdote tunc illi applicari.

5. Lege Marchinum *loc. cit.* apud quem invenies Decretum Sacre Congregationis talem anticipationem graviter prohibentis, tanquam novam in Ecclesia Dei, periculofam, & scandalofam, quem loquendi modum fortassè, sumpsit Sacra Congregatio à Suario de *Sacram. d. 79. sect. 9. §. Tertio inquiri potest*, qui dixit id esse inauditum in Ecclesia, & valde absurdum. Et quamvis nonnulli respondeant de hoc Decreto non constare autentice, tamen, aliquando tandem modo confirmari ab illo nostram sententiam nemo negat.

6. Ad rationes allatas *num. 2. & 3.* Respondeo. Et ad Primam quidem fateor, Deo notum esse, qui petitorus est, sed dico Deum nolle acceptare illam Satisfactionem anticipatam, ne date videatur impunitatem peccandi. Immo addo, fortassè, nec aliquando posse, quia aliquando, pro illo signo, nondum supponitur debitum penæ.

7. Ad secundam, nego in casu nostro, saltem semper, esse solutionem anticipatam. Cum enim aliquando non sit assentialiter solutio, quæ ex se supponit debitum, nec solutio, nec anticipata solutio esse potest, quod si aliquando esse possit, iam dictum est, non acceptari à Deo.

8. Ad Confirmationem, esto Antecedens, de quo tamen mox *n. 9.* nego consequentiam, quia Capellanus, & verè solvit pro debito actu existente Animarum Purgatorij, & verè solvit pro debito celebrandi, quod contraxit ex contractu, quem accepit. Cappellaniæ, quorum neutrum est in casu nostro.

An aliquando sit licita, saltem in Capellano, licita Missarum Anticipatio.

9. Dictum est *num. 1. in Antecedente Confirmatione*, Capellanos posse anticipato solvere Missas à se dicendas. Sanè, in hoc dicto advertendum est, non semper ejusmodi anticipationem esse licitam. Si enim in fundatione Cappellaniæ implicite, vel explicitè caveatur, ut nulla hebdomada transeat, sine aliqua Missa, prævenite nequaquam licebit: tunc enim mens fundatoris est servanda, qui fortassè voluit, ut tale Altare, seu Ecclesia singulis hebdomadis honore Sacrificij decoraretur, vel voluit non succurrere Defunctis quibuscumque, sed Defunctis, qui successivè de sua familia v. g. vel Civitate decedunt. Nam propter hanc rationem, quæ facile præsumi in his fundationibus debet, cum Delugo de *Euch. d. 21. sect. n. 44.* non facile corrumperem prædicto Capellano ejusmodi Missarum præventionem; solum igitur in eo casu anticipatio Cappellani licita erit quando talia, vel similia incommoda non concurrunt.

De applicatione Missæ anticipatæ quoad Impetrationem.

10. Illud denique, hac super re notat Delugo *ibid. disput. 19. sect. 10. num. 209.* id quod hæcenus negavimus, non intelligi de fructu Impetrationis: nam licet non possit hodie v. g. satisfacere pro peccato admisso, possum tamen orare, atque adeo Sacrificium offerre pro impetrando auxilio, quo indigebo in futurum. Sic enim oramus. *Ora pro nobis peccatoribus nunc, & in hora mortis nostræ.* Et, *Ne proicias me in tempore*

senectutis, cum defecerit virtus mea ne derelinquas me. Dices: ergo licebit Sacerdoti Missam pro oblato stipem, quia iam licet saltem fructum Impetrationis. Sicut enim peccator, accepta stipem, celebrare pro peccato tali, qui Missam petat, stipemque offerat, sit capax Satisfactionis, sed solius Impetrationis diximus, ita in casu hoc præfenti.

12. Respondeo, negando consequentiam, enim peccator, quia satisfactio non licet nec ad solum Impetrationis fructum habet, nec consensus, ut ibidem diximus, præsumitur, quæ tamen consensus, in casu, de quo loquimur, non habemus, cum Fideles semper præsumantur velletur Sacerdotis, nullum impedimentum ponatur, quod satisfactio ipsis conferatur.

§. I X. De applicatione Missæ contra volumina Superioris.

1. Prælati præcipi Sacerdoti subdito sub peccati mortalis, vel excommunicationis, in hoc casu hoc mane celebraturus est, applicet Petrus, esto, Quæritur primò, An Sacerdos sub mortali peccato, obediens, an si non obediatur, Missamque, v. g. pro Antonio, valeat tamen Missa pro Petro, si sigillatim.

An peccet Sacerdos non applicans Sacramenta contra Prælati volumina.

2. Quoad primum, dico hanc questionem deponere ab illa alia, An Superior possit subditis ita præcipere, actus internos (talis enim Missæ applicatio in intentione consistit) ut præcipiente Prælati, statim subditi obligationem applicandi Missam, præcipiunt.

Non agimus autem quando obligatio applicandi Missam est radicata in obligatione iustitiæ, vel in aliquo particulari: tunc enim sicuti Sacerdos quilibet accepta stipem pro applicanda Missa pro Petro, & ex vi potestatem applicare tenetur, & sicuti, qui vovit dicere Missam pro tali re, utique pro tali re dicere obligatur, præterea, obligata ex iustitia elemosynarum, vel fraternalis Religionis, ad applicandas tales Missas, potest præcipere subditis suis, ut tales Missas applicent, & non dubio sui tenentur, quia Superior, & subditi faciunt unum corpus Religionis, quæ, ut supponimus, se ad tales Missas obligavit, & ex alio capite Religiosi statum professi sunt per vota, in tali Religione, implere huiusmodi onera iustitiæ se obligant: non agimus tamen de his obligationibus, sed de obligatione, quæ a Superior potest imponere subditis, sive ex vi iustitiæ, quam habet in suos, ut habet Episcopus in Diocesis, sive vi voti religiosæ obedientiæ, quam habet Prælati Religionis in subditos.

3. Lege Fagundez *præcept. Eccl. 1. lib. 3. cap. 10. n. 10.* qui tamen ut etiam & aliqui recentiores, quia non distinguunt hæc quatuor, nimirum applicationem iustitiæ debitam, primò ex iustitia, secundò ex voto religiosæ obedientiæ, non satis completè hanc materiam explicavit. Tertiò, ex Iurisdictione, Quartò ex voto Religiosis. Cum igitur hic non agamus de Applicatione debita, sed de duobus prioribus modis, sed solum de duobus posterioribus, de quibus scilicet procedere debet questio, non hi cum illis immiscendi.

4. Porro præmittendum est, esse communem recentiorum doctrinam, à Prælati sive ex vi iurisdictionis, sive ex vi voti obedientiæ religiosæ, ut solent saltem committere emitti in Religionibus, non posse subditis præcipi actus merè internos, (quia sicuti Ecclesia vultus iudicare de interiori, sic nec de interiori præcipit) præterea vero solum externos, vel saltem solum eos internos, qui per se conjunguntur cum externis, sive in esse, sive in